

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**
bytem X
zastoupena Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D., advokátem
sídlem Vodičkova 729/11, 110 00 Praha 5

proti
žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**
Ministerstvo vnitra
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2020, č.j. MV-13036-22/OKR-2020

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 23.11.2020, č.j. MV-13036-22/OKR-2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč k rukám Mgr. et Mgr. Jiřího Flama, Ph.D., advokáta sídlem Vodičkova 729/11, Praha 5, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně brojila žalobkyně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 3. 8. 2020, č. j. 12254-23/2019-ERU, kterým Rada ERÚ rozhodla o její žádosti o proplacení přesčasových hodin za rok 2016, 2017 a 2018 tak, že žalobkyni přiznala plat za službu přesčas v celkové výši 380 919 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení za jednotlivé měsíce, za které byl žalobkyni přiznán plat za službu přesčas. Dále Rada ERÚ rozhodla, že se žalobkyni nepřiznává nárok na plat za 314 hodin služby přesčas za rok 2016, nárok na plat za službu přesčas za rok 2017 přesahující 93,25 hodin služby přesčas a nárok na plat za službu přesčas za rok 2018 přesahující 78 hodin služby přesčas.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že považuje rozhodnutí č. j. MV-13036-22/OKR-2020 za nezákonné, vydané v rozporu se skutkovým stavem a nepřezkoumatelné. V rámci jednotlivých námitek uvedla následující.
3. Jako první vytkla žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně, že ji neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Uvedla, co považuje správní řád za podklady rozhodnutí a namítla, že Rada ERÚ po seznámení se žalobkyně s obsahem spisu doplňovala do spisu před vydáním rozhodnutí č. j. 12254-23/2019-ERU další podklady. Tyto podklady jí nejsou známy a žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí vůbec neposoudil. Stejně postupoval podle žalobkyně i žalovaný, který ji nevyzval před vydáním napadeného rozhodnutí k seznámení se s podklady rozhodnutí a navíc potvrdil nezákonný postup Rady ERÚ.
4. Dále brojila proti závěru o promlčení jejího nároku za službu přesčas v roce 2016, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2017, č. j. 22 Ad 1/2017-273. Podle žalobkyně je třeba na odměňování státních zaměstnanců ve smyslu § 144 odst. 1 zákona č. 234/2017 Sb., o státní službě, ve spojení s § 17 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, nahlížet stejně jako na odměňování příslušníků bezpečnostních sborů dle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, z čehož plyne, že teprve poté, když neposkytne služební orgán státnímu zaměstnanci náhradní volno v době tří měsíců po výkonu přesčasové práce nebo v jinak době dohodnuté se státním zaměstnancem, vzniká státnímu zaměstnanci nárok na proplacení služby přesčas. Lhůta, v níž se promlčí nárok státního zaměstnance na plat za službu přesčas, proto v souladu s § 127 odst. 2 zákoníku práce může začít běžet teprve uplynutím třetího měsíce po konci měsíce, v němž byla služba přesčas vykonána, tj. v jejím případě nejdříve dne 1. 4. 2017, a Rada ERÚ posoudila stejně jako žalovaný otázku počátku běhu lhůty chybně a žalobkyni předmětný nárok vznikl.
5. Zároveň brojila i proti tomu, že Rada ERÚ vznesla námitku promlčení vadně a související otázku následně chybně posoudil i žalovaný. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2018, č. j. 59 A 108/2017-54, a uvedla, že Rada ERÚ měla vůči žalobkyni námitku promlčení části jejího nároku na proplacení platu za službu přesčas vznést samostatným úkonem před vydáním rozhodnutí č. j. 12254-23/2019- ERU a tím žalobkyni umožnit na ni reagovat.

6. Následně namítla diskriminaci při nezahrnutí příplatku za vedení do výpočtu náhrad a za diskriminační považovala i použitý postup výpočtu s tím, že součástí průměrné hodinové sazby je mimo jiné i příplatek za vedení a služební orgán při výpočtu průměrnou hodinovou sazbu pro účely náhrad nepoužil a navíc nezohlednil ani příplatek za vedení.
7. V další části žaloby brojila proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu spatřovala předně v nezahrnutí příplatku za vedení do výpočtu náhrady. S odkazy na právní úpravu a judikaturu konstatovala, že pouhý jazykový výklad právní normy je nedostačující a Rada ERÚ s ohledem na jazykový výklad nesprávně nezahrnula do platu za službu přesčas příplatek za vedení, aniž by tento svůj závěr jakkoliv zdůvodnila, a nezabývala otázkou, zda by s ohledem na veřejnoprávní charakter služebního poměru neměl být v dané věci analogicky aplikován § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ani otázkou, proč, když je představeným, jak vyplývá z § 127 odst. 3 zákoníku práce, fakticky přiznán příplatek za službu přes čas v rozsahu prvních 150 hodin výkonu služby přesčas, jím tento příplatek za další službu přesčas nepřisluší. Z výpočtu, tak jak jej služební orgán ve svém rozhodnutí popsal, však jednoznačně vyplývá, že služební orgán zcela vědomě do výpočtu platu za službu přesčas nezahrnul také příplatek za vedení, čímž poškodil odvolatelku na jejích právech (nároku) a postupoval diskriminačně. Nezahrnutí příplatku za vedení je podle ní nezákonné a v rozporu se zavedenou praxí ERÚ. Povinnosti související s příplatkem za vedení se týkají i případné služby přesčas vedoucího zaměstnance. Nedostatky odůvodnění podle ní obsahuje i napadené rozhodnutí, neboť za řádné odůvodnění nelze považovat parafrázi § 127 odst. 3 zákoníku práce s odkazem na publikaci, jejímž spoluautorem je žalovaný.
8. Dále v rámci namítané nepřezkoumatelnosti brojila proti úvahám žalovaného stran složitosti celého případu a proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se výpočtu úroků z prodlení.
9. K úrokům z prodlení uvedla, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje ani náznak toho, jakým způsobem byly úroky počítány, tedy zejména, od jakého data (resp. k jakému datu) a v jaké výši. Pouhý odkaz na výši repo sazby nelze z pohledu textace výroku rozhodnutí ani jeho odůvodnění považovat za přezkoumatelné vyložení způsobu výpočtu. Nutno podotknout, že žalobkyně sama si chtěla ověřit správnost výpočtu úroků a nebyla schopná na základě napadeného rozhodnutí, které žalobce bez dalšího potvrdil, dojít ke stejným částkám, k jakým dospěl prvostupňový orgán. Už jen toto činí rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným a tedy nezákonným.
10. V závěrečné části žaloby brojila žalobkyně proti věcným chybám rozhodnutí a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a zvolené metody výpočtu náhrady. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vychází z nesprávného hodinového průměru 911,114 Kč/hod, správná částka byla uvedena na výplatní pásce je 911,14 Kč/hod. a údajná písařská chyba nebyla odstraněna. Způsob výpočtu je v rozhodnutí uveden pouze slovně a lze ho rekonstruovat jen částečně, nelze z něj zjistit, jak byla v jednotlivých měsících výše platu za službu přesčas stanovena. Slovní postup, který uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, je nesmyslnou kombinací dvou možných postupů výpočtu, a to přes průměrný hodinový výdělek a výpočtem pomocí poměrné části tarifního platu a osobního příplatku s tím, že žalobkyně trvá na nezbytnosti do výpočtu zahrnout také příplatek za vedení. Popis způsobu výpočtu v odůvodnění napadeného rozhodnutí však vůbec neodpovídá popisu výpočtu služebního orgánu, ačkoliv žalovaný rozhodnutí Rady ERÚ při výpočtu

potvrzuje. Skutečnost, že podle slovního popisu není možné ověřit propoččet, způsobuje absolutní nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

11. V závěrečné námitce brojil proti nezařazení některých podkladů do spisu, a to rozhodnutí nadřízeného služebního orgánu č. j. MV-13036-6/OSK-2020, ani stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí. Navíc správní orgán prvního stupně sám rozhodl, jaké dokumenty do spisu vloží a jaké nikoli, a nelze např. ověřit, zda služební orgán skutečně v plném rozsahu respektoval právní názor MPSV. K vedení spisu dále uvedla, že jí nebylo nikdy oznámeno, z jakých důvodů došlo k přeo značení jejího spisu či zda nedošlo k založení správního spisu nového.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí, které podle něj bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že se vyrovnal s porušením práva žalobkyně na seznámení se s podklady rozhodnutí a že dokumenty vložené do spisu po vyjádření se žalobkyně k podkladům rozhodnutí nebyly součástí podkladů pro vydání rozhodnutí. Nebylo porušeno procesní právo žalobkyně zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu. Ze spisového materiálu zároveň vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení žalovaný nedoplnil do spisu žádné další podklady ani v odvolacím řízení neprováděl žádné další důkazy, tj. nebyl povinen postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu.
13. K běhu a uplatnění promlčecí lhůty pro uplatnění nároku na poskytnutí platu za službu přesčas vykonanou žalobkyní v roce 2016 uvedl, že plat za službu přesčas v měsíci prosinci 2016 byl splatný do konce ledna 2017 a od 1. 2. 2017 začala běžet tříletá promlčecí lhůta. K uplatnění nároku ze strany žalobkyně však došlo až po jejím marném uplynutí dne 2. 3. 2020. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Ad 1/2017-273 ze dne 19. 10. 2017 je podle žalovaného nepřipadný, neboť u příslušníků bezpečnostních sborů je doba, kdy se služební úřad dostává do prodlení z důvodu neuhrazení platu za službu přesčas, stanovena odlišně oproti zákoníku práce. Zároveň podle něj byla námitka promlčení s ohledem na jednotnost prvo a druhostupňového řízení včas, neboť právo vznést námitku promlčení lze uplatnit kdykoli v průběhu řízení až do právní moci rozhodnutí ve věci. Žalobkyně se o uplatnění námitky dozvěděla a nebylo jí znemožněno na námitku reagovat. Zrušení rozhodnutí Rady ERÚ by bylo formalistické a v rozporu se zásadou procesní ekonomie.
14. Co se týče námitek žalobkyně ohledně nezahrnutí příplatku za vedení do výpočtu náhrady platu za službu přesčas, žalovaný považuje rovněž v tomto bodě rozhodnutí za náležitě odůvodněné. Odkázal na § 127 odst. 1 zákoníku práce, ve kterém jsou přesně stanoveny jednotlivé složky platu, které se promítají do platu za službu přesčas. Příplatek za vedení v tomto výčtu zahrnut není. Tvzení, že služební orgán v minulosti při proplacení služby přesčas vždy příplatek za vedení do výpočtu platu zahrnoval, žalobkyně nijak doložila.
15. K tvrzené nepřezkoumatelnosti úvah o složitosti celého případu odkázal na to, že k výše uvedené argumentaci žalovaný přistoupil nad rámec úvah ohledně pořádkové povahy lhůt pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu. Taktéž žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že při stanovení platu za službu přesčas lze postup služebního orgánu rekonstruovat pouze částečně, což dokládal na slovním popisu služebního orgánu a jeho číselném vyjádření. V případě chybně uvedené částky hodinového průměru 911,114 Kč/hod odkázal na to, že při výpočtu jednotlivých částek služební orgán zjišťoval výši průměrného hodinového výdělku nahlédnutím do elektronické verze výplatní pásky žalobkyně. Způsob výpočtu úroku z

prodlení žalobkyně podle něj v rámci odvolacího řízení nijak nerozporovala a na jeho nepřezkoumatelnost poukazuje teprve v žalobě. Žalovaný postupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu a neshledal, že by služební orgán postupoval při stanovení úroků z prodlení v rozporu s právními předpisy.

16. K nedostatečnosti podkladů pro rozhodnutí upozornil na to, že rozhodnutí odvolacího orgánu č. j. MV-13036-6/OSK-2020 ze dne 17. 2. 2020 má žalobkyně k dispozici, neboť jí bylo jako účastníci řízení doručeno, a stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí řešilo primárně otázku, za jakých podmínek má státní zaměstnanec na proplacení služby přesčas nárok, což byl sporný bod v první fázi řízení o žádosti žalobkyně o proplacení služby přesčas za rok 2019. Žalovaný považuje tyto námitky žalobkyně za řádně vypořádané.
17. Co se týče úvah žalobkyně ohledně přeznačení spisu, odkázal žalovaný na vnitřní reorganizaci sekce pro státní službu, v jejímž důsledku došlo k změně zkratky odboru z OSK na OKR, nicméně ze soupisu spisu vyplývá, že i přes změnu zkratky v jednotlivých číslech jednacích se stále jedná o jeden spis a nejedná se o změny, které by se jakkoli dotkly vedeného odvolacího řízení.
18. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které setrvala na svých námitkách.

IV. Posouzení věci

19. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek § 51 s.ř.s.

Neseznámení s podklady pro vydání rozhodnutí

20. Jako první vytkla žalobkyně žalovanému a správnímu orgánu prvního stupně, že ji neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 věty první zákona správního řádu a stejně postupoval podle žalobkyně i žalovaný, který ji nevyzval před vydáním napadeného rozhodnutí k seznámení se s podklady rozhodnutí, a navíc potvrdil nezákonný postup Rady ERÚ.
21. Porušení práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu představuje potenciálně porušení procesních předpisů, které by mohlo mít na zákonnost rozhodnutí správních orgánů [viz § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Nicméně příslušné žalobní tvrzení musí být vždy spojeno s konkrétní tvrzenou nezákonností, resp. s konkrétním tvrzením dopadu procesního pochybení do práv žalobkyně.
22. Z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že žalobkyně měla možnost seznámit se s obsahem správního spisu, o čemž svědčí, že obsah odvolání je podaný ve věcné rovině, byla schopna reagovat na závěry správního orgánu prvního stupně a v konečném důsledku i nyní posuzované žaloby lze jednoznačně usuzovat, že žalobkyně je schopna předložit argumentaci, která vedla k věcnému přezkumu nyní napadeného rozhodnutí.
23. Dále je z obsahu správního spisu patrné, že dne 15. 4. 2020 vydal správní orgán výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a podáním ze dne 4. 5. 2020 se žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí vyjádřila. V mezidobí byla do spisu založena žádost o stanovisko k žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, související vyjádření správního

orgánu prvního stupně, odvolání proti rozhodnutí ze dne 12. 3. 2020, č. j. 12254-11/2019-ERU, a s ním související stanovisko k odvolání, opatření proti nečinnosti ve věci žádosti o proplacení služby přesčas. Po vyjádření se žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí následuje ve spise pouze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

24. Soud neshledal, že by uvedené doklady byly jakkoliv významné pro věcné posouzení žádosti žalobkyně o proplacení služby přesčas. Naopak žalobkyně ani sama netvrdí, jak konkrétně mohla být zkrácena na svých právech ve spojení se zařazením uvedených listin do správního spisu. Jelikož případné procesní vady mohou být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pouze v případě, že mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neshledal soud tuto část námitky jako důvodnou, neboť žádná z uvedených listin, doplněných do správního spisu nemá žádný vliv na věcné posouzení žádosti žalobkyně a tím méně na zákonnost napadeného rozhodnutí.
25. Pokud se týká řízení před žalovaným, odkazoval žalovaný na ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; *podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem*; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.
26. Z obsahu části správního spisu, která se týkala řízení před žalovaným, vyplývá, že žalovaný do správního spisu žádné podklady nedoplnil, tudíž nebyl povinen postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 36 odst. 3 téhož.
27. Uvedenou žalobní námitku jako celek proto považuje soud za nedůvodnou.

Promlčení nároku na příplatek za službu přesčas v roce 2016

28. Dále žalobní námitkou se žalobkyně domáhala s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2017, č. j. 22 Ad 1/2017273, jiného posouzení promlčení jejího nároku na příplatek za službu přesčas v roce 2016. Žalobní námitka není důvodná.
29. Podle § 127 odst. 1 zákoníku práce za hodinu práce přesčas přísluší zaměstnanci část platového tarifu, osobního a zvláštního příplatku a příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí připadající na 1 hodinu práce bez práce přesčas v kalendářním měsíci, ve kterém práci přesčas koná, a příplatek ve výši 25 % průměrného hodinového výdělku, a jde-li o dny nepřetržitého odpočinku v týdnu, příplatek ve výši 50 % průměrného hodinového výdělku, pokud se zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo platu za práci přesčas. Za dobu čerpání náhradního volna se plat nekrátí.
30. Podle § 127 odst. 2 zákoníku práce neposkytne-li zaměstnavatel zaměstnanci náhradní volno v době 3 po sobě jdoucích kalendářních měsíců po výkonu práce přesčas nebo v jinak dohodnuté době, přísluší zaměstnanci část platového tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku, příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí a příplatek podle odstavce 1.
31. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas; to neplatí pro službu přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu.

Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za vedení, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.

32. V případě promlčení vychází žalobkyně z toho, že promlčení lhůta v případě nároku za službu přesčas počala běžet podle § 127 odst. 2 zákoníku práce, může začít běžet teprve uplynutím třetího měsíce po konci měsíce, v němž byla služba přesčas vykonána, tj. nejdříve dne 1. 4. 2017. Soud s tímto názorem žalobkyně nesouhlasí, neboť žalobkyně vychází při formulaci svého nároku izolovaně z § 127 odst. 2 zákoníku práce a pomíjí, že zákoník práce v citovaném § 127 vychází z odlišného konceptu řešení nároku za práci přes čas než § 125 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sil.
33. Zatímco zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sil přiznává jejich příslušníkům za práci přesčas jako základní kompenzaci nárok na náhradní volno a teprve v případě, že není náhradní volno ze strany bezpečnostního sboru poskytnuto, má příslušník nárok na náhradu v podobě peněžitého plnění, zákoník práce vychází z odlišné koncepce.
34. Zákoník práce totiž jako základní kompenzaci za práci přesčas vymezuje v § 127 odst. 1 nárok na adekvátní část platu a příspěvek za práci přesčas, tj. peněžité plnění. Naopak nárok na náhradní volno je kompenzací alternativní a zaměstnanec má na něj nárok pouze v případě dohody se zaměstnavatelem – srov. formulaci: „pokud se zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo platu za práci přesčas“.
35. Jelikož je podmínkou pro vznik nároku na náhradní volno dohoda zaměstnance a zaměstnavatele, tak druhý odstavec § 127 zákoníku práce reaguje pouze a jedinečně na situaci, kdy zaměstnavatel neposkytne zaměstnanci náhradní volno, na které mu vznikl nárok na základě dohody se zaměstnavatelem.
36. Existenci dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu služby konané přesčas, ať už paušální, nebo konkrétní, žalobkyně v průběhu řízení netvrdila ani neprokázala s výjimkou měsíce prosinec 2018, nicméně v tomto případě dohoda o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přes čas není sporná. Služební orgán vznesl v řízení námitku promlčení (o způsobu a správnosti jejího uplatnění viz níže) platových nároků žalobkyně za rok 2016. K rozložení důkazního břemene lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2005 ve věci sp. zn. 32 Odo 204/2005, dle kterého „*Stihá-li důkazní břemeno toho účastníka (nestanoví-li právní předpis jinak), jemuž je existence skutečnosti, o níž tvrdí, že nastala, ku prospěchu, pak v případě námitky promlčení nese také tento účastník (v souzené věci žalovaná) důkazní břemeno o skutečnostech, s nimiž zákon spojuje počátek a běh promlčecí doby.*“ Běh promlčecí lhůty v nyní projednávané věci je vázán na existenci nebo neexistenci dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přes čas. Správnímu orgánu prvního stupně je sice promlčení ku prospěchu, avšak k unesení důkazního břemene by byl správní orgán povinen prokazovat negativní skutečnost, tj. neexistenci dohody. Existenci dohody však netvrdí ani žalobkyně, shodná tvrzení účastníků tak prokazují naopak její neexistenci.
37. S ohledem na neprokázání existence dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přes čas je okamžikem určujícím počátek běhu lhůty den, kdy žalobci vznikl

nárok na výplatu peněžitého plnění v souvislosti s prací konanou přes čas, aniž by tato dohoda existovala. Jelikož se v případě příplatku za službu přesčas jedná o součást platu, jeho splatnost nastává spolu s platem dle § 141 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého mzda nebo plat jsou splatné po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jejich složku.

38. Žalobkyní citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě není na věc přílehlavý, neboť se zabývá důsledky jiné právní úpravy dopadající na jiný skutkový stav.

Ke způsobu uplatnění námítky promlčení ze strany Rady ERÚ

39. Žalobkyně brojila i proti tomu, že Rada ERÚ neuplatnila vůči žalobkyni námítku promlčení části jejího nároku na proplacení platu za službu přesčas samostatným úkonem před vydáním rozhodnutí č. j. 12254-23/2019- ERU a tím žalobkyni neumožnila na ni reagovat.
40. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Rada ERÚ skutečně nevznesla vůči žalobkyni námítku promlčení samostatným podáním. K uplatnění námítky promlčení ve veřejném právu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015 č. j. 2 As 4/2015 - 26, ve kterém Nejvyšší správní soud, byť na půdorysu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, uvedl, že „[p]romlčení je institut původu soukromoprávního, byť se uplatňuje někdy i v právu veřejném (...). Znakem promlčení je, že nárok se stane nevymahatelným, pokud příslušná osoba (ten, kdo má na základě nároku plnit věřiteli) promlčení namítne, tj. učiní příslušný projev vůle vůči věřiteli.“
41. Charakter institutu promlčení je shodný napříč soukromým a veřejným právem a stejně tak i napříč jednotlivými oblastmi právní úpravy veřejného práva. Tedy i v případě zákona o státní službě je nutné vykládat institut promlčení tak, jak je obvyklé. K účinnosti námítky promlčení je nezbytné, aby se o ní subjekt, vůči kterému je uplatňována, dozvěděl a mohl na ní reagovat.
42. V nyní rozebírané věci správní orgán prvního stupně námítku promlčení obsahově poprvé vznesl ve svém rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020. Je nepochybné, že promlčení nároku na plat za službu přesčas za rok 2016 namítl způsobem, kterým neumožnil žalobkyni se s námítkou promlčení seznámit před vydáním rozhodnutí a na námítku promlčení reagovat v řízení před správním orgánem prvního stupně.
43. Žalobkyně na namítané promlčení nároku na plat za službu přesčas za rok 2016 reagovala velmi podrobně na str. 5 a 6 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
44. Soud v obecné rovině považuje postup správních orgánů, které formálně nevznesly ani v řízení před správním orgánem prvního stupně ani v řízení před žalovaným námítku promlčení, za nesprávný a do budoucna nevhodný. Nicméně v této konkrétní věci materiálně došlo k uplatnění námítky promlčení a možnosti žalobkyně na ni reagovat bylo učiněno za dost. Jistě by bylo vhodnější, aby žalovaný postupoval např. postupem, který naznačil Krajský soud v Ústí nad Labem – pob. Liberec, ve svém rozsudku ze dne 8. 10. 2018, č. j. 59 A 108/2017-54, a formálně námítku promlčení vznesl alespoň v odvolacím řízení (k čemuž bude mít příležitost v dalším řízení), přesto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu by představovalo podle názoru soudu formalismus, který by nijak nepřispěl k ochraně práv žalobkyně.

45. Do dispozice žalobkyně se názor správního orgánu prvního stupně dostal, žalobkyně na něj reagovala a žalovaný o jejích námitkách rozhodl, resp. rozhodl o tom, zda byl nebo nebyl nárok žalobkyně promlčen. Žalobkyně proti tomuto názoru věcně brojila námitkami v této žalobě a soud její námitky věcně posoudil.
46. Za této procesní situace má soud za to, že k uplatnění námitky promlčení, byť formálně chybně, po materiální stránce došlo a bylo o ní adekvátně rozhodnuto. Nic to nemění na tom, že po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se řízení vrací do stavu, ve kterém by bylo lze odstranit nedostatky stran formálního uplatnění námitky promlčení ve smyslu citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pob. Liberec ze dne 8. 10. 2018, č. j. 59 A 108/2017-54.

K diskriminaci při výpočtu náhrady platu

47. Na rozdíl od ostatních za důvodné považoval soud námitky související se způsobem výpočtu náhrady platu. V této souvislosti žalobkyně namítala diskriminaci při nezahrnutí příplatku za vedení do výpočtu náhrad a za diskriminační považovala i použitý postup výpočtu s tím, že součástí průměrné hodinové sazby je mimo jiné i příplatek za vedení a služební orgán při výpočtu průměrnou hodinovou sazbu pro účely náhrad nepoužil a navíc nezohlednil ani příplatek za vedení.
48. Skutečnost, že správní orgány do výpočtu příplatku za službu přesčas nezahrnuly příplatek za vedení, není sporná. Stejně tak je zřejmé, z jakých důvodů tak správní orgány učinily. Zcela jasně se k tomu vyjádřil žalovaný, který odkázal na jazykový výklad § 127 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého za hodinu práce přesčas přísluší zaměstnanci *část platového tarifu, osobního a zvláštního příplatku a příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí* připadající na 1 hodinu práce bez práce přesčas v kalendářním měsíci, ve kterém práci přesčas koná.
49. Soud má za to, že v tento okamžik není prostor pro hodnocení správnosti právního názoru žalovaného, neboť v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, ačkoliv na nedostatečné zjištění skutkového stavu k této otázce žalobkyně věcně upozornila v podaném odvolání.
50. Ze zjištěného skutkového stavu není zřejmé, jaký způsobem byli odměňováni vedoucí zaměstnanci ERÚ, tj. zda v rámci jejich příplatků za službu přesčas byly nebo nebyly zahrnovány příplatky za vedení. Žalobkyně v podaném odvolání jasně uvedla: „*Odvolatelce je dále známo, že služební orgán v minulosti při proplácení služby přesčas příplatek za vedení do výpočtu platu za službu přesčas v případech věcech přestavených vždy zahrnoval. Tím, že tak v případě odvolatelky neučinil, postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve skutkově obdobném případě došlo vydáním napadeného rozhodnutí ke vzniku nedůvodných rozdílů ve výši platu přesčas stanoveného služebním orgánem jednotlivým představeným, a tedy k vydání překvapivého rozhodnutí ve věci.*“ Z uvedeného plyne, že nejpozději v řízení o odvolání vznesla žalobkyně námitku rozdílného výpočtu příplatku za službu přesčas u vedoucích zaměstnanců a žalovaný na to nijak nereagoval.
51. V případě, že Energetický regulační úřad zahrnoval do výpočtu příplatku za službu přesčas u vedoucích zaměstnanců i příplatek za vedení a zavedl tak určitou správní praxi, pak je na ERÚ, potažmo na žalovaném, aby buď vysvětlil, proč nezahrnul příplatek za vedení do výpočtu příplatku za službu přesčas v případě žalobkyně, případně jednoznačně vyvrátil, že byl příplatek za vedení do výpočtu příplatku za službu přesčas i u ostatních vedoucích zaměstnanců. Způsob, jakým byl vypočítáván v předmětném období příplatek za službu

přesčas, je objektivně zjiitelný ze mzdových listů ostatních vedoucích zaměstnanců, kterým byl jednak přiznán příplatek za vedení a dále i příplatek za službu přesčas, případně výsledkem jednotlivých zaměstnanců ERÚ, ať již z personálního či mzdového oddělení, ev. osob, které předmětné příplatky inkasovaly.

52. Soud považuje doplnění skutkových zjištění za nezbytné. Zároveň ale doplnění skutkových zjištění přesahuje rámec přezkumné pravomoci soudu, neboť s ohledem na další skutková zjištění připadá do úvahy celá škála možných řešení od zaujetí shodného právního názoru žalovaným, nicméně s vypořádáním se s argumentací žalobkyně, pro změnu právního názoru, avšak ta bude spojena s možným přepočtem platových nároků žalobkyně. Na tomto místě soud považuje za vhodné zdůraznit, že pro uplatnění námitky rozdílného zacházení postačovalo sdělení žalobkyně, že má o takovém postupu informace. Není v možnostech žalobkyně, aby sama předkládala v tomto smyslu důkazní prostředky. Soud nicméně souhlasí se žalovaným, že mohla navrhnout provedení dokazování v rozsahu, který uvádí před soudem, nicméně i když tak neučinila, tak bylo na žalovaném, aby v případě uplatněné námitky se s namítaným rozdílným výpočtem v případě vedoucích zaměstnanců ERÚ vypořádal.

Složitost věci a otázka úroků z prodlení

53. Dále v rámci namítané nepřezkoumatelnosti brojila proti úvahám žalovaného stran složitosti celého případu a proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se výpočtu úroků z prodlení.
54. Namítané nesprávné hodnocení složitosti případu souvisí s dodržením lhůt pro vydání rozhodnutí, vč. otázky dodržení opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně. Nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci samé (v tomto případě pro vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nemůže vést k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, pokud v jejich důsledku nedošlo k prekluzi. Soud v tomto řízení nepovažuje za nutné hodnotit důvody, které vedly žalovaného k závěru o složitosti věci, příp. zda byl povinen žalobkyni s takovými důvody seznámit. Rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno a nároku žalobkyně bylo rozhodnuto. Otázka délky řízení a případných průtahů v řízení a jejich negativních dopadů do právní sféry žalobkyně nesouvisí se zákonností žalobou napadeného rozhodnutí v této věci. S ohledem na to, že soud by měl při přezkumu správních rozhodnutí postupovat zdrženlivě a důsledně se věnovat pouze otázkám zákonnosti napadeného rozhodnutí, přezkumem jiných otázek, než zákonnosti napadeného rozhodnutí by překračoval rozsah tohoto řízení.
55. V případě úroků z prodlení není rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani žalovaného nepřezkoumatelné ani nezákonné.
56. V rozhodnutí ERÚ je dostatečně určitě uvedena jistina pohledávky i formulace úroků z prodlení. Podle usnesení Nejvyššího soudu České republiky ve věci sp. zn. 20 Cdo 1719/2006 ze dne 29. 5. 2007 soud úroky z prodlení přizná ve výroku svého rozhodnutí tak, že buď jejich výši přesně vyčíslí, nebo uvede jejich výši v procentech z jistiny a dobu, za kterou musí být v této výši zaplacený a uvedená doba (lhůta) je časovým úsekem, jenž musí být určitě vymezen počátkem i koncem. Není důvod, aby pro stanovení úroků z prodlení správním orgánem platilo něco jiného.
57. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není stanoven ideálně, když ve výroku I. je plat stanoven celkovou částkou ve spojení s formulací „spolu se zákonným

úrokem z prodlení, kterou tvoří“, nicméně z bodu I.1. až I.18. je jednoznačně patrná částka platu za vymezené hodiny služby přesčas za jednotlivé měsíce a zároveň i úrok z prodlení z této částky.

58. Soud ve vztahu ke všem jednotlivým částem výroku I. odkazuje na část I. 1. „*plat za 14,35 hod. služby přesčas za měsíc srpen 2017 ve výši 9 143 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně ode dne 1. října 2017 do zaplacení.*“ Ve vztahu k úrokům z prodlení soud zkoumá, zda je dostatečně uvedena jistina, ze které se má být úrok vypočítán, zda je uvedena sazba úroku z prodlení a zda je sazba v souladu se zákonem, a zda je uvedena doba, za kterou mají být úroky zaplacený.
59. Jistina, ze které má být úrok placen, je s ohledem na formulaci výroku jednoznačně určena výší platu za ten který měsíc tak, jak je uvedena v jednotlivých bodech výroku I.
60. Sazba je uvedena v procentech a její výše je odůvodněna na str. 9 a 10 rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí plyne jednak způsob stanovení výše úroku z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tj. REPO sazba ČNB pro první den kalendářního čtvrtletí, v němž došlo k prodlení zvýšená o 8 procentních bodů (str. 9 rozhodnutí) a dále z něj plynou REPO sazby ČNB pro rozhodnutím dotčené měsíce a výsledná sazba úroku z prodlení (str. 10 rozhodnutí).
61. Počátek lhůty pro placení úroku z prodlení je určen prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byl plat za službu přesčas splatný, což s ohledem na okamžik vydání rozhodnutí je jednoznačně první den prodlení. Poslední den lhůty je určen zaplacením dlužné částky.
62. Na takto vymezeném úroku z prodlení není nic nepřezkoumatelného nebo nezákonného. Věcnou nesprávnost ve stanovení sazby nebo doby prodlení žalobkyně netvrdí. Otázka jistiny je spojena s výše uvedenou otázkou zahrnutí příplatku za vedení.
63. Pokud žalobkyně tvrdí, že si chtěla sama ověřit správnost výpočtu úroků a nebyla schopná na základě napadeného rozhodnutí, které žalobce bez dalšího potvrdil, dojít ke stejným částkám, k jakým dospěl prvostupňový orgán, tak lze jen konstatovat, že rozhodnutí ERÚ žádné částky úroků z prodlení neobsahuje. Pokud jde o sazby úroku z prodlení, odkazuje soud na výše uvedené s tím, že způsob jejich stanovení je v rozhodnutí zcela jednoznačně popsán stejně jako způsob stanovení doby, za kterou úrok žalobkyni náleží.

Úrok z prodlení za měsíc prosinec roku 2019

64. Pouze nad rámec uvedeného k úrokům z prodlení z rozhodnutí ERÚ vyplývá rozpor mezi výrokiem a odůvodněním v případě úroku z prodlení za měsíc prosinec 2019. Jestliže správní orgán prvního stupně tvrdí, že prvním dnem prodlení je první den kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém byl plat za službu přesčas splatný, tak se nemůže jednat v případě platu za prosinec 2019 o 1. únor 2019, jak je uvedeno ve výroku I.18. rozhodnutí Rady ERÚ.
65. Je možné, že v tomto smyslu trpí napadené rozhodnutí chybou v psaní, která nebyla odstraněna. Nicméně jelikož se jedná o exekuční titul, je chyba výroku podstatná, byť v tomto směru v neprospěch správního orgánu prvního stupně, resp. ve prospěch žalobkyně. Jelikož ale odůvodnění rozhodnutí neodpovídá jeho výroku, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpor mezi výrokiem a odůvodněním.

Věcné chyby napadeného rozhodnutí, jeho nepřezkoumatelnost a nepřezkoumatelnost zvolené metody výpočtu náhrady platu

66. Stejně jako v případě úroků z prodlení nesouhlasí soud ani s tím, že by byl nepřezkoumatelně uveden způsob, jak správní orgán prvního stupně zdůvodnil stanovení dlužného platu za službu přesčas. Soud ponechává stranou správnost výše dlužného platu s ohledem na příplatek za vedení, jak o tom bylo pojednáno výše, nicméně samotné odůvodnění výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přezkoumatelné a koherentní s výroky.
67. Nejprve na str. 5 a 6 rozhodnutí je uvedena doba, která představuje překročení limitu 150 hodin služby přesčas, která byla zohledněna ve stanoveném platu žalobkyně jako ředitelky odboru. Jsou uvedeny jednotlivé roky, za které náleží žalobkyni plat za službu přesčas a v rámci jednotlivých roků jsou uvedeny jednotlivé měsíce, za které náleží plat za službu přesčas a konkrétní počet hodin, po které v tom kterém měsíci vykonávala žalobkyně práci přesčas. Následně je na str. 6 rozhodnutí uveden platový tarif a osobní příplatek žalobkyně za rok 2017 a doba služby přesčas v tomto roce. Případné změny platového tarifu, resp. osobního příplatku v určitých měsících jsou uvedeny u jednotlivých měsíců. Následně je na str. 7 rozhodnutí uveden platový tarif a osobní příplatek žalobkyně za rok 2018 a doba služby přesčas v tomto roce. Případné změny platového tarifu, resp. osobního příplatku v určitých měsících jsou uvedeny u jednotlivých měsíců. Následně je na str. 7 a 9 rozhodnutí uveden platový tarif a osobní příplatek žalobkyně za rok 2019 a doba služby přesčas v tomto roce. Případné změny platového tarifu, resp. osobního příplatku v určitých měsících jsou uvedeny u jednotlivých měsíců. Proti ničemu z toho žalobkyně v podané žalobě věcně nebrojila.
68. V další části rozhodnutí na str. 6 až 9 jsou uváděny jednotlivé měsíce, za které žalobkyni přísluší plat za službu přesčas. Vždy je uveden fond služební doby a ve spojení všech uvedených údajů, tj. jednotlivých hodin odsloužených přesčas, platového tarifu a osobního příplatku žalobkyně je vypočtená poměrná část platového tarifu, resp. osobního příplatku. Dále je uveden vždy průměrný hodinový výdělek žalobkyně, doba služby přesčas a procentní sazba příplatku z průměrného hodinového výdělku. Pro každý měsíc jsou tak uvedeny všechny klíčové položky pro stanovení platu za službu přesčas, tj. částka připadající na poměrnou část platového tarifu, částka připadající na poměrnou část osobního příplatku a částka připadající na příplatek výši. To vše doplněno o součet uvedených částek.
69. Na tomto způsobu odůvodnění výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledává soud nic nepřezkoumatelného.
70. Pokud jde o průměrný hodinový výdělek ve výši 911,114 Kč, který je chybně uveden v rozhodnutí ERÚ, dospěl soud k závěru, že tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud nepomíjí to, že pokud se jednalo o písařskou chybu, tak tato měla být odstraněna opravným rozhodnutím, ale samotný rozdíl mezi spornou výše hodinového platu, tedy 911,114 Kč vs. 911,14 Kč (2,6 halíře), nijak neovlivnil výslednou hodnotu platu za službu přesčas v obou měsících, ve kterých je průměrný hodinový výdělek ve výši 911,114 Kč uveden.
71. Nedůvodné shledal soud i tvrzení žalobkyně, že slovní postup, který uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí je nesmyslnou kombinací dvou možných postupů výpočtu, a to přes průměrný hodinový výdělek a výpočtem pomocí poměrné části tarifního platu a osobního

příplatku s tím, že žalobkyně trvá na nezbytnosti do výpočtu zahrnout také příplatek za vedení.

72. Správní orgány postupovaly při stanovení platu za službu přesčas striktně podle dikce § 127 odst. 1 zákoníku práce a plat za službu přesčas stanovily tak, že vynásobily počet odpracovaných hodin přesčas částkou, která odpovídala částce části platového tarifu a osobního příplatku za jednu hodinu práce žalobkyně bez služby přesčas, a k uvedené částce přičetly příplatek ve výši 25 % průměrného hodinového výdělku. Je tedy zřejmé, že dle žalobkyně *nesmyslná kombinace dvou možných postupů výpočtu* je zakotvena výslovně v zákoníku práce.
73. Samotnou otázkou je, zda měl být započten žalobkyni *zvláštní* příplatek (§ 129 zákoníku práce) a příplatek *za práci ve ztíženém pracovním prostředí* (§ 128 zákoníku práce), nicméně žalobkyně v žalobě netvrdí, že by ji tyto příplatky, resp. jejich poměrná připadající na 1 hodinu práce bez služby přesčas v kalendářním měsíci, ve kterém službu přesčas koná, náležely.
74. Taktéž nedůvodné je tvrzení, že *popis způsobu výpočtu v odůvodnění napadeného rozhodnutí* však vůbec *neodpovídá popisu výpočtu služebního orgánu*. Naopak, žalovaný popsal mechanismus výpočtu stejně, jak ho v rozsahu konkrétních částek aplikoval správní orgán prvního stupně a jak odpovídá i výše zmíněné citaci § 127 odst. 1 zákoníku práce.
75. Ve vztahu k příplatku za vedení odkazuje soud na výše uvedené.

K nezařazení některých podkladů do správního spisu

76. V závěrečné námitce brojila proti nezařazení některých podkladů do spisu, a to rozhodnutí nadřízeného služebního orgánu č. j. MV-13036-6/OSK-2020, ani *(blíže nespecifikované)* stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí. Navíc správní orgán prvního stupně sám rozhodl, jaké dokumenty do spisu vloží a jaké nikoli a nelze např. ověřit, zda služební orgán skutečně v plném rozsahu respektoval právní MPSV. K vedení spisu dále uvedla, že jí nebylo nikdy oznámeno, z jakých důvodů došlo k přeo značení jejího spisu či zda nedošlo k založení správního spisu nového.
77. Soud stejně jako v případě vad nahlížení do spisu musí konstatovat, že podstatou přezkumu rozhodnutí správního orgánu v řízení o žalobě je přezkum konkrétního dopadu rozhodnutí do konkrétních práv žalobkyně.
78. V případě rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, z obsahu správního spisu plyne, že toto rozhodnutí je v něm zařazeno. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně podala dne 6. 12. 2019 žádost o proplacení služby přesčas, na kterou reagovala Rada ERÚ dne 10. 12. 2019 přípisem, který žalobkyně považovala za rozhodnutí a napadla ho odvoláním ze dne 31. 12. 2019. Rozhodnutí ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, je rozhodnutím o tomto odvolání a ve správním spise je založeno. Žalobkyni bylo doručeno a sama ho přiložila ke správní žalobě. Žalobní námitka chybného vedení správního spisu v tomto směru nemůže být důvodná.
79. V případě „stanoviska MPSV“, které žalobkyně blíže nespecifikovala, se pravděpodobně jedná o stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/15021-523/1. V případě dotčené části žalobní námítky má soud za to, že ani ta není důvodná. Citované stanovisko bylo podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, a nikoliv podkladem pro vydání rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, obsahuje závazný právní názor ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (srov. *Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*) Pokud má žalobkyně za to, že se správní orgán prvního stupně neřídil právním názorem žalovaného dle rozhodnutí ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, mohl tak uvést v konfrontaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, což neučinila.

80. Samotné stanovisko bylo vyžádáno pro účely řízení ve věci odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1225-2/2019-ERU, a je součástí správního spisu odvolacího orgánu, který byl soudu předložen jako součást správního spisu ve věci samé. Pokud se žalobkyně chtěla s obsahem stanoviska seznámit, nic jí nebránilo (a konečně v opětovně otevřeném řízení ani nadále nebrání) učinit tak prostřednictvím nahlížení do příslušného správního spisu.
81. Na tomto místě soud nicméně uzavírá, že podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020, a to obsahem správního spisu je. Závazný právní názor mohl vyjádřit toliko žalovaný ve vztahu k Radě ERÚ a uvést ho v rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020. Zmiňované stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 2. 2020, č. j. MPSV-2020/15021-523/1, lze považovat maximálně za podklad pro rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2020, č. j. MV-13036-6/OSK-2020. Jeho nezaložení do správního spisu ERÚ nemůže představovat důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť pro něj nebylo v žádném případě závazné.
82. Otázku přeznačení spisové značky (záměna písmen OSK a OKR) byla jednoznačně vysvětlena žalovaným v rámci vyjádření k žalobě a soud takové vysvětlení považuje za dostačující. Zároveň soud neshledal z vedení správního spisu, že by docházelo k manipulaci s podklady pro vydání rozhodnutí. Přes změnu označení odboru žalovaný, který věc vyřizoval, a která se promítla do spisovné značky rozhodnutí, je patrné, že se jedná o jediný, postupně žurnalizovaný správní spis.

V. Závěr a náklady řízení

83. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že část žalobních námitek je důvodné a napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost a nedostatky skutkových zjištění, v jejichž důsledku nemá napadené rozhodnutí oporu ve správním spisu. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
84. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému za zastoupení žalobce zástupcem - advokátkou, které podle § 35 odst. 2 s. ř. s.

náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby a podání repliky) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13.200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu